

ஸ்ரீ

ஸ்ரீமதே சரமாதஜாய நம:

இராமலிங்க ப்ரதிஷ்டை

[கட்டுரையாளர் :

முதி'ளஸ், டி. சடகோபன், அட்வகேட், இராமநாதபுரம்]
(வகுளபரணன்)

கிடைக்கரிடம் ச பதிப்பாகிரியர்

ஸ்ரீ உ. வே.

S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M.A., B.L.,
அட்வகேட்,

ஆசிரியர் 'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்'

3-B, புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி - 620 017.

ஸ்ரீ. சா. ஸ்ரீ. கி. ஸ்ரீநிவாஸய்யங்கார் குடும்ப நர்ம சொத்துக்களின்
ஆதரவில் வெளியிடப்படுகிறது.

டிஸ்ட்ரிக்ட் :

ஸ்ரீ. S. கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார், M.A., B.L., அட்வகேட்.

ஸ்ரீ. S. ராமய்யங்கார், B.Sc., B.L., அட்வகேட்.

[1997]

விலை ரூ. 8.00

ஸ்ரீநிவாஸக் பிரஸ், புத்தூர் அக்ரஹாரம், திருச்சி-17.

இராமேஸ்வரத்தில்

இராமலிங்கப் பிரதிஷ்டை

[கட்டுரையாளர்:—

ஸ்ரீ எஸ். டி. சடகோபன், அட்வகேட் இராமநாதபுரம்]

(வகுளாபரணன்)

முன்னுரை

சிஷ்டபரிபாலனம் செய்யவும் துஷ்டசம்ஹாரம் செய்யவும் பகவான் அவதரிக்கிறார். இவ்விதம் பல்வேறு மதத்தவர்களும் தம் தம் கடவுளர் லீலகளை விவரிக்கிறார்கள். அவ்விதம் இறைவன் அருள்வடிவு எடுத்து அரக்கர்களை—துஷ்டர்களை சம்ஹாரம் செய்யும்பொழுது அதனால் இறைவனுக்கு தோஷம் ஏற்படக்கூடியதில்லை. அந்நிலையில் இராமாவதாரத்தின்போதுமட்டும் இராமருக்கு பிராமணனான இராவணனைக் கொன்றதால் பிரமஹத்திதோஷம் ஏற்படுவதாகவும், அதைப் போக்க இராமேஸ்வரத்தில் லிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து சீதாதேவியுடன் லிங்கபூஜைசெய்துதோஷம் நிவர்த்தி அடைந்ததாகவும் விவரிக்கப்படுகிறது. திருமாலின் மற்ற அவதாரங்களிலும் அரக்கர்களை அழித்துள்ளார். சிவன், முருகன் முதலிய மற்ற கடவுளரும் அவ்வாறே சம்ஹாரம் செய்துள்ளனர். அவர்களுக்கு தோஷம் ஏற்படாது, இராகவனுக்கு மட்டும் தோஷம் ஏற்படுவானேன்? என்ற ஐயம் ஏற்பட்டது. “மனிதனாகப் பிறந்து இராமர் அந்த முறையில் வாழ்ந்து காட்டினார்; அதனால் தோஷம் ஏற்பட்டது; அதனால் லிங்கப்பிரதிஷ்டை ஏற்பட்டது” என்ற வாதமும் சரியாகப்படவில்லை. ஆகவே லிங்கப்பிரதிஷ்டை வரலாறு உண்மைதானா என்பதைப் பெரியோர்களின் நூல்களைக்கொண்டு ஆராய்ந்ததில் தோன்றியது இந்தக் கட்டுரை. இதுபற்றி ஏற்கனவே பல மஹான்கள் லிங்கப் பிரதிஷ்டை என்பது வரலாற்றுக்கு முற்றிலும் முரண்பட்டது என்பதைத் தெளிவாகக் காட்டியுள்ளனர், அந்தக் கட்டுரைகளைப் பாமரர் புரிந்துகொள்ளுதல் சுலபமல்ல.

அக்குறைதீர இக்கட்டுரை நடுநிலைநின்று ஆராய்ந்து எழுதப்பட்டது. இது சைவசமயத்தின்பால் துவேஷத்தினால் எழுதப்பட்டது அன்று.

முன்னுரை நிறைவடைகிறது.

இராவண வதத்திற்குப் பிறகு இராமர் இலங்கையில் இருந்து திரும்பும் வழியில் இராமேஸ்வரத்தில் இறங்கி லிங்கப்பிரதிஷ்டை செய்து பிரம்மஹத்தி தோஷம் நிவர்த்தி யானதாக இராமேஸ்வரம் தலவரலாறுகளில் விவரிக்கப்படுகிறது. தேவஸ்தானத்தில் விற்கப்படும் படங்களிலும் இதையே சித்திரிக்கிறார்கள், அநுமன் கொணர்ந்த லிங்கத்தைப் பக்கத்திலே பிரதிஷ்டை செய்ததாக விவரிக்கிறார்கள். இதை யாவரும் உண்மை என்றே நம்புகிறார்கள். இதுவரை அடியேனும் நம்பி வந்தேன். இந்தச்சிறு ஆராய்ச்சிக்குப் பின்பு இந்த வரலாறு உண்மை அன்று; பல்வேறு இராமாயணங்களுள் எதிலும் (நூற்றெட்டு இராமாயணம் உள்ளது) இதற்கு ஆதாரம் இல்லை என்பதும் நன்கு விளங்குகிறது. ஏற்கனவே பல அறிஞர்கள் இந்த வரலாறு தவறானது என்பதை நிலைநாட்டியுள்ளனர்.

வால்மீகி இராமாயணம் ஆதிகாவ்யம். மற்ற இராமாயணங்கள் யாவும் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்டவை. வால்மீகி முனிவர் இராமாயண காலத்தில் வாழ்ந்தவர். அவர் காவ்யத்தில் வர்ணிக்கப்படும் விஷயங்கள் யாவையும் நிர்மலமான ஞான திருஷ்டியால் வால்மீகி முனிவரால் பார்க்கப்பட்டு நேரில் அநுபவித்துக் காவ்யம் எழுதப்பட்டது. இந்த ஆதிகாவ்யத்திலே உண்மை வரலாறு மட்டுமே உள்ளது. இதில் காணப்படாத வரலாறு எதுவும் உண்மைக்கு மாறுபட்டது. அவ்வித வரலாறு பிற்காலத்துக் கவியின் சற்பனை என்பது நன்கு புலனாகும்.

வால்மீகி இராமாயணம் - பாலகாண்டம் - ஸர்க்கம்-3

நான்கு புருஷார்த்தங்களையும் தெளிவாய் விளக்கும் தர்மசிந்தனை வால்மீகி நாரதசிடமிருந்து கேட்டார். ஆயினும் அந்த தர்மசிந்தனை உடையவர் அதை இன்னும் நன்றாகத் தெரிந்துகொள்ள முயன்றார். விதிப்படி ஆசமனம் செய்து கிழக்கு நுனியாகப் போடப்பட்ட தார்ப்பங்களில்

உட்கார்ந்து, தம் குருவை மனத்தால் நமஸ்கரித்துக் கைகூப்பி பிரஹ்மாவின் அனுக்ரஹத்தால் கிடைத்த யோக பலத்தால் பின்வருமாறு ஆலோசித்தார்.

இராமன், லக்ஷ்மணன், சீதை, தசரதர், ராஜபத்னிகள், கோஸல ஜனங்கள் முதலியவர்களுக்கு நேர்ந்தது, அவர்கள் பேச்சு, ஸம்பாஷணை, நடை, உடை, பாவனை, வேடிக்கை பார்த்தது, கலஹம், கோபம், துக்கம் முதலானவை, பித்ரு வாக்கிய பரிபாலனத்திற்காக இராமலக்ஷ்மணர்களும் ஸீதையும் வனத்தில் வஸித்தபொழுது அவர்களுக்கு நேர்ந்தது, அதற்குமேல் நடக்கப்போவது யாவற்றையும் உள்ளங்கை நெல்லிக்கனியைப்போல் ஞானக்கண்ணால் ஸ்பஷ்டமாகப் பார்த்தார். இராமனுடைய கல்யாணகுணங்களைப்பார்த்து அனுபவிக்கும் பொழுது அவருக்கும் பரமானந்தம் உண்டாயிற்று. தேஜஸ் அதிகரித்தது. லோக ரக்ஷணத்திற்காக ரகுலத்தில் அவதரித்து ஸகல ப்ராணிகளின் மனத்தைக் கவர்ந்த இராமனுடைய சரிதத்தை நாரதர் தனக்கு உபதேசித்தபடி இராமாயணம் என்ற மஹா காவ்யமாகச் செய்ய ஆரம்பித்தார்.

இவ்விதம் வால்மீகி முனிவர் ஞானதிருஷ்டியால் நேரில் பார்த்து அனுபவித்து எழுதிய ஆதிகாவியத்தில் இலங்கையிலிருந்து திரும்பும்பொழுது இராமர் சீதையுடன் இராமேஸ்வரத்தில் இறங்கியதாகவோ, விங்கப்பிரதிஷ்டை செய்ததாகவோ எங்காவது வரலாறு இருக்கிறதா என்று பார்த்தால், அவ்வித நிகழ்ச்சி எதுவும் நடைபெற்றதாக எழுதப்படவில்லை.

இராவண வதத்திற்குப்பின் விபீஷணன் இராமரைச் சிலகாலம் இலங்கையில் தங்கிப்போக வேண்டுகிறான். பதினான்கு ஆண்டுகள் பூர்த்தி அடைவதால் பரதாழ்வானுக்குக் கொடுத்த வாக்குறுதிப்படி உடனே திரும்பவேண்டும் என்று அவசரமாக அயோத்திக்கு இராமர் விரைகிறார்.

இராமாயண காவ்யத்தில் சரணாகதி செய்தவருக்கும் பாகவத உத்தமர்களுக்கும் இராகவன் ஒரு ஊறும் ஏற்படாதபடி காக்கிறார். சுக்கிரீவன் இராவணனைக் கண்டவுடன் அவனுடன் மோதி வெற்றியுடன் திருப்பியபொழுது அவனுக்கு ஒரு சிறு காயங்கூட ஏற்படக்கூடாதே எனப் பதறியவாறு இருந்துள்ளார்; சீதையை மீட்பதைக்கூட தூசியாகக்கருதினார், அவ்வாறே விபீஷணன் சரணாகதியின்போது—தன்னை அடைக்கலம் அடைந்தவனைக்காப்பதில், அவனது சூழ்ச்சியால் தான் இறக்க நேரிட்டாலும் 'அந்த இறந்த நாள் அன்றே என்றும் இருந்த நாள்' என விவரிக்கிறார். பரதன் சகோதரனாக மட்டுமில்லை. பாகவத உத்தமனாக வாழ்கிறான். பதினான்கு ஆண்டுகள் பூர்த்தி அடைவதில் இராமர் தாமதம் செய்தால் உயிர் பிரிவான். பரதனுக்கு ஓர் ஊறு ஏற்படுவதை பகவான் சகிக்கமாட்டான்; ஆகவே விரைவாகப் புஷ்பக விமானத்தில் அயோத்திக்கு விரைகிறார்.

இந்தச் சூழ்நிலையில் இராமர் சேதுவில் இறங்கவோ தங்கவோ பூஜை செய்யவோ அவகாசம் இல்லை. புஷ்பக விமானத்தில் அயோத்தி திருப்பிய இராமர், பரத்வாஜர் ஆஸ்ரமத்தில்தான் வந்து இறங்குகிறார். ஊடே சேதுவில் இறங்கியதாக ஆதிகாணியத்தில் வரலாறுகிடையாது. மற்ற இராமாடணங்கள் எதிலும் கிடையாது.

வால்மீகி இராமாயணம்—யுத்தகாண்டம்—ஸர்க்கப் 126

வானரர்களும் ராக்ஷஸர்களும் விபீஷணனும் கைகூப்பிநிலிந்து, புஷ்பக விமானத்தில் இராமருடன் சேர்ந்துரைவிரும்ப, அவர்களையும் இராமர் ஏற்றிக்கொண்டார். இராமரால் ஆஜ்ஞாபிக்கப்பட்டு அந்த விமானம் சண்டமாருதத்தால் அடிக்கப்பட்ட மஹாமேகத்தைப்போல் அதிவேகமாய்ப் போயிற்று. அப்போது ரகுநாதர் நான்குபுறங்

களையும் கவனித்துப் பார்த்து. தன் மடியிலிருந்த சீதைக்கு அந்தப் பிரதேசங்களையும் ஸ்தலங்களையும் காட்டிக்கொண்டு போனார். வரிசையாக - இலங்கை, யத்தகளம், ஸமுத்ரத் தைத் தாண்டியபின்பு இராமர் இரவு தங்கிய இடம், கட்டுவித்த அணையின் முடிவு, மைநாகபர்வதம், அணை நடுவே தங்கிய இடம், அணையின் வடக்குக்கோடி, விபீஷணன் சுரன் அடைந்த இடம், விஷ்கிந்தை, ரிஷ்யமுக பர்வதம், பம்பாநதி, சபரி ஆஸ்ரமம், பஞ்சவடி, கோதாவரிநதி, அகஸ்தியர் ஆஸ்ரமம், அனஸூயா அனுக்கிரஹித்த இடம், சித்ரகூடம் இவைகளை விமானத்தில் இருந்தபடியே வர்ணித்து வந்து, சித்ரகூடம் அடைந்தபின்பு பரத்வாஜர் ஆஸ்ரமத்தில் வந்து இறங்கினார்.

இவ்விதம் இராமர் சீதைக்கு வர்ணித்துவரும்பொழுது சேதுவை வருணிக்குமிடத்தில் "அத்ர பூர்வம் மஹாதேவ: ப்ரஸாதம் அகரோத் ப்ரபு:" என்று வருணிப்பதாக வால்மீகியின் ஆதிகாவ்யத்தில் உள்ளது. இதற்குப்பொருள்— "இந்த இடத்தில்தான் மஹாதேவர் எனக்கு முன்பு அனுக்கிரஹம் செய்தார்" என்பது. இதில் மஹாதேவன் என்ற சொல் பரமசிவனைக் குறிப்பதாக ஒருசாராரும், வருணனைக் குறிப்பதாக மற்றொரு சாராரும் பொருள் கொள்ளுகிறார்கள். பரமசிவனை அந்தச்சொல் குறிப்பதாகக் கொண்டாலும் சேதுவைக் கடக்கும் முன்பு அதாவது சீதையை மீட்பதற்கு முன்புதான் பரமசிவன் அனுக்கிரஹம் பெற்றதாக ஆகிறது அப்பொழுது சீதை இல்லாமலேதான் வழியட முடியும். இராவணனை சம்ஹாரம் செய்வதற்கு முன் தோஷம் ஏற்படக்கூடியதில்லை. அதற்காக முன்கூட்டி வழிபட்டதாகச் சொல்லவும் இயலாது. ஆகவே பிரம்மஹத்தி தோஷம்

நீங்க, இராமமும் சீதாதேவியும் லிங்கப்பிரதிஷ்டை
செய்ததாகக் கற்பனை செய்ய எவ்வித மார்க்கமும்
இல்லை.

இராமர் சீதையிடம் விவரிக்கும் வர்ணனை பூராவும்
முன் நடந்தவைகளை விவரிக்கின்றன. இலங்கை
தொடங்கி சேதுபந்தபர்யந்தம் சொல்லிவிட்டு, இந்த இடத்
தில் தர்ப்ப சயன ஸ்தானத்தைக் குறிப்பிடுகிறார், “மஹா
தேவ சப்தார்த்த விளக்கம்” என்ற கட்டுரையில் ஸ்ரீரங்கம்
ஸ்ரீ சதாபிஷேகம் கோவிந்த நரஸிம்ஹாசார்ய ஸ்வாமிகள்
ஸ்ரீகோவிந்தராஜர் வியாக்கியானத்தை ஒட்டி மஹாதேவன்
என்ற சப்தம் வருணனையே குறிக்கும் என நிலைநாட்டு
கிறார். “அத்ர பூர்வம் மஹாதேவ: ப்ரஸாதம் அகரோத்
ப்ரபு:” [இங்குதான் முன்பு ப்ரபுவான மஹாதேவன் அநு
க்ரஹம் செய்தார்] இங்கு மஹாதேவன் என்று ஸமுத்ர
ராஜன் சொல்லப்படுகிறான். ஸமுத்ரத்தில் அணைகட்ட
ஸமுத்ரராஜனை வேண்டி வபீஷணனின் வார்த்தைப்படி
பெருமாள் முன்று நாட்கள் தரையில் தர்ப்பைபயைப் பரப்
பிக்கொண்டு படுத்திருந்தார். இது ஸமுத்ரராஜனைக்
குறித்துச்செய்த சரணாகதியாகும். இராகவன் சரணாகதி
செய்தும் ஸமுத்ரராஜனான வருணன் வராததால், பெரு
மாள் கோபமுற்று ப்ரஹ்மாஸ்திரத்தைத் தொடுக்க, ஸமுத்ர
ராஜன் பத்தினிகளுடன் சரணடைகிறான். தன்மீது
அணைகட்ட ஒப்புக்கொள்கிறான். பெருமாள் யாரிடமும்
குற்றம் காணாத தன்மையராகையாலே, வீதகூபிராட்டிக்
குச் சொல்லும்பொழுது ஸமுத்ரராஜனை ‘ப்ரபு’ என்றும்,
‘வெறும் தேவனில்லை, மஹாதேவன்’ என்றும், ‘எனக்கு
அணைகட்ட வழிகொடுத்துப் பெரிய அநுக்ரஹம் செய்
தார்’ என்றும் கொண்டாடிச் சொல்கிறார். இவ்வாறு
மஹாதேவ சப்தத்திற்கு சதாபிஷேகம் ஸ்வாமி கருத்தை
விவரிக்கிறார்.

சேது அணைகட்டும்பொழுது பரமசிவனை வழிபட்டு ஸ்ரீராமர் பெறவேண்டியது எதுவுமில்லை. சேது நிர்மாணத்தைக் குறித்துச் சிவனை வழிபடத் தேவையில்லை. வழிபட்டிருக்க முடியாது ஏனெனில் சேது நிர்மாணம் என்பது ஸமுத்ரத்தில் ஆகும். ஸமுத்ரத்திற்கும் சிவனுக்கும் சம்பந்தமில்லை. ஆகவே ஸமுத்ரத்தைக் கடக்க அணை கட்டுப்போது சிவாராதனமும், சிவாநுகரஹமும் ஏற்பட வகையில்லை. ஸமுத்ரத்திற்குள்ள கடவுளான வருணனையே வழிபடவேண்டும். அவரையே வழிபட்டு, உதவி பெற்றுத் திருவணை கட்டினார். ஆகவே வால்மீகி இராமாயணத்தில் லிங்கப் பிரதிஷ்டை வரலாறு இல்லை என்பது நன்கு புலனாகும்.

வால்மீகி 'இராமாயணத்தை ஒட்டியே கம்பராமாயணம் எழுதப்பட்டிருக்கிறது. கம்பராமாயணத்திலும் இலங்கையிலிருந்து திரும்பும்வழியில் சேதுவில் இறங்கியதாகவோ லிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்ததாகவோ வரலாறு கிடையாது.

வால்மீகி காவ்யத்தில் வர்ணிப்பதுபோலவே கம்பராமாயணத்திலும் இராகவன் சீதாபிராட்டியிடம் 'வரும் வழியில் உள்ள பல இடங்களைப் புஷ்பகவிமானத்திலிருந்த படியே விவரித்துக் காட்டுகிறார். சேதுவை வர்ணிக்கும் பொழுது "பாதகம் அனைத்தும் வந்து நோக்கிய பொழுதே நூறுஞ் சேதுவை நீயும் நோக்காய்" என்று சீதாதேவியை சேதுவை தர்சிக்கும்படி சொல்கிறார். இந்த சேதுவைப்போல் தானும் புனிதம் அடையவேண்டும் என்று கங்கை தவம் கிடக்கிறாள் எனவும் வருணிக்கிறார். ஆக, கம்பராமாயணத்திலும் லிங்கப் பிரதிஷ்டை நிகழ்ச்சி விவரிக்கப்படவில்லை.

பிற்காலத்தில் எழுந்த துளசி இராமாயணம், ஆனந்தராமாயணம், அத்யாத்ம ராமாயணம் எதிலும் தோஷ நிவர்த்தி வரலாறு இல்லை என்பதைக் கற்றறிந்த பெரியோர் விவரிக்கிறார்கள்.

“ஆனந்த ராமாயணம் அத்யாத்மராமாயணம் இரண்டிலும் சேதுவைக் கட்ட ஆரம்பிக்கும்பொழுது உலக நன்மைக்காக சிவபூஜை செய்ததாக விவரிக்கப்படுகிறது” என சிவாகம சிரோமணி ஸ்ரீ அய்யாமணி சிலம் — அருள்மிகு ஸ்ரீராமநாதஸ்வாமி கோயில் கும்பாபிஷேகமலரில் பிரசுரித்துள்ள தமது கட்டுரையில் விவரிக்கிறார்.

அதே மலரில் ஆராய்ச்சியாளர் பேராசிரியர் டாக்டர் ராகவன் தனது “Rameswarain in Puranas and Ramayanas” என்னும் கட்டுரையில், வால்மீகிராமாயணத்தில் இராமேஸ்வரம் பற்றி எதுவும் இல்லை என்பதை ஒப்புக்கொள்ளுகிறார்.

“Of the Sanskrit Ramayanas other than Valmiki the Adyatma Ramayana speaks of Rameswara and Ramanatha in canto IV of the Yuddhakanda. Rama is said here to establish Siva and worship Him, Rama poured on Siva the water of Ganga from Varanasi and completed the pilgrimage thus all of which we continue to do. In book I chapter 10 of the Ananda Ramayanam the consecration by Rama of Shiva Linga named after him at this place is mentioned”. ஆகவே பிரம்மஹத்தி தோஷ நிவர்த்திக்காக, திருப்பும் வழியில் சேதுவில் இறங்கியதாகவோ சீதையுடன் பூஜித்ததாகவோ விவரிக்க எவ்வித ஆதாரமும் இல்லை என்பது தெளிவாகிறது.

இராமலிங்கப் பிரதிஷ்டையைப்பற்றி இதிலுள்ள களான இராமாயணம், மஹாபாரதம் இரண்டிலும் இல்லை. பின் ஏற்பட்ட புராணங்களில் கூர்மபுராணம், பாத்மபுராணம், ஸ்காந்தபுராணம் இவைகளில் விவரிக்கப்படுகிறது. மேற்படி புராணங்கள் யாவும் இராமாயணங்கள் அல்ல. இராமனின் வரலாறு அன்று. இதிலுள்ளவைகள் இரண்டும்

நடந்தவைகளை அப்படியே விவரிப்பவை; முந்தியவை. புராணங்கள் அப்படியல்ல. ஆகவே புராணங்களைக் காட்டிலும் இதிறாஸங்கள் மேம்பட்டவை. இதிறாஸத்துடன் புராணவசநங்களுக்கு விரோதம் ஏற்பட்டால் அவை ப்ரமாணங்கள் ஆகமாட்டா. மேலும் ஸ்காந்த புராணம், கூர்மபுராணம் இவை தாமஸ புராணங்களாகும். அவ்விதத் தாமஸ புராணங்களைப் பாராயணம் செய்தல் கூடாது என, பரமசிவனை பார்வதியிடம் பாத்ம புராணத்தில் விவரிக்கிறார். ஆகவே இராமாயணங்களில் இல்லாத வரலாறு இராமலிங்கப் பிரதிஷ்டை புராணங்களில் விவரிக்கப்படுவதை உண்மை என ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடாது. ஆகவே இராகவன் தன் பிரம்மஹுத்தி தோஷம் போவதற்காக லிங்கப் பிரதிஷ்டைசெய்து ஆராதித்து வரம்பெற்ற சிவன்தான் ராமேஸ்வரலிங்கம்; அந்த இடம் தான் ராமேஸ்வரம் என்னும் கதை ஆதாரமற்றது.

மேற்சொன்ன தாமஸ புராணங்களைத் தழுவி ஏற்பட்டது பிற்காலத்துக் கவி பாடிய “சேதுபுராணம்” என்ற நூலாகும். ஆகவே இதுவும் உண்மைக்குப் புறம் பானதாகும்.

சைவ சமயக்குரவர்கள் தங்கள் பாடல்களில் இராமேஸ்வரத்தை விவரிக்கிறார்கள்.

திருஞானசம்பந்தர்—

தேவியை வவ்விய தென்னிலங்கைத் தசமாமுகன்
பூவியலும் முடி பொன்றுவித்த பழிபோய் அற
ஏவியலும் சிலையண்ணல் செய்த இராமேச்சுரம்
மேவிய சிந்தையினார்கள் தம்மேல் வினைவீடுமே.

திருநாவுக்கரசர்—

கோடிமா தவங்கள் செய்து குன்றினார் தம்மை எல்லாம்
வீடவே சக்கரத்தால் எறிந்து பின் அன்புகொண்டு
தேடிமால் செய்த கோயில் திரு இராமேச்சுரத்தை
நாடிவாழ் நெஞ்சமே நீ நன்னெறி ஆகும் அன்றே.

இந்தப் பாடல்கள் யாவும் தங்கள் இஷ்டதெய்வத்தை ஏத்துவதற்கும், பிறதெய்வத்தைத் தாழ்த்துவதற்கும் புனையப் பட்டவை. சமயக்குரவர் மூவரும் தங்கள் பாடல்களில் இராவணனைக் கொடியவன் என்றும், அரக்கன் என்றும், பாவி என்றும் விவரிக்கிறார்கள். குறிப்பாகத் திருஞான சம்பந்தர் தன்னுடைய பாடல்களில் அநேகமாக ஒவ்வொரு பதிகத்திலும் எட்டாவது பாடலில் இராவணனுடைய அடாத செயலைக் கண்டித்து விவரிக்கிறார். கொடியவனான இராவணனை மற்ற தெய்வங்கள் யாவரும் சம்ஹாரம் செய்யமுடியாதுபோய் அனைவரும் சென்று திருமாலிடம் போய்ப் பிரார்த்தித்தபோது இராவணனை சம்ஹாரம் செய்யவே ஏற்பட்டது இராமாவதாரம். அந்தக் கொடியவனை சம்ஹாரம் செய்தது எவ்விதம் பாவம் ஆகும்? இராமர் இராவணனைக் கொன்றது பாவம் என்றால், இவர்கள் இஷ்டதெய்வங்கள் குரபத்மன்போன்ற அரக்கர்களை சம்ஹரித்தது எப்படிப் பாவமல்லாமல் இருக்க முடியும்? அந்த தெய்வங்கள் பாவத்தைத் தொலைக்கப் பூஜை செய்ததாக வரலாறு இல்லை. இராமர் மனிதராகப் பிறந்தார். அவ்விதம் வாழ்ந்து காட்டினார் என வாதிட்டாலும் இராமர் ஒரு க்ஷத்திரியன் என்ற முறையில் தர்மத்தை அனுஷ்டிக்க, அதர்மம் செய்தவர்களை தண்டிப்பது அவர் கடமையாகும். கடமையைச் செய்யும் மன்னருக்கு எப்படிப் பாவம் ஏற்படும்? 'இறைவன் பொருள் சேர் புழிபுரிந்தார் மாட்டு இருள்சேர் இருவ்னையும் சேரா' [திருக்குறள் 5] என மனிதருக்கே ப.வம் ஏற்படாத நிலையில் இறைவனுக்கு எப்படிப் பாவம் ஏற்படும்?

வாதத்திற்காக இராகவனுக்கு ப்ரம்மஹத்தி தோஷம் ஏற்பட்டதாகவும், சிவபூஜை செய்ததாகவும் வைத்துக் கொண்டாலும், இலங்கையிலேயே பரமசிவன் நேரில் வந்து இராமரைத் துதிசெய்த பொழுது நேரில் பூஜை

செய்யாது கடல்கடந்து வந்து, சேதுவில் லிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்து ஏன் பூஜை செய்யவேண்டும்?

வால்மீகி ராமாயணம் — யுத்தகாண்டம் — ஸர்க்கம் 120

“பிறகு குபேரன், யமன், மஹேந்திரன், வருணன், மஹாதேவன், லோககர்த்தாவான ப்ரஹ்மா முதலானவர்கள் சூரிய ப்ரகாசமுள்ள விமானங்களில் இலங்கைக்கு வந்து இராமனிடம் சென்றார்கள்”.

வால்மீகி ராமாயணம் — யுத்தகாண்டம் — ஸர்க்கம் 122

பிரம்மா இராகவனைத் துதிசெய்து ‘தேவர்களின் கார்யம் முடிந்தது’ என்று இராமனைத் தன் அடிச்சோதிக்கு எழுந்தருளும்படி பிரார்த்தித்தார். அதன்பின் சிவபெருமான் இராம லக்ஷ்மணர்களுக்கு தசரதரைக் காட்டுவதற்கு முன் கீழ்க்கண்டவாறு அருளிஞன்.

‘லோகத்தில் தலைகெட்டுத் தடுமாறும் தர்மத்தை நிலைநிறுத்தவேண்டும் என்ற ராமனுடைய கருத்தை நான் அறிவேன்’ என்று, ரகுவிரனை நோக்கி ‘புண்டரீகாக்ஷ! சங்கசக்ர கதாயுதங்களால் விளங்குபவரே! ஸ்ரீவத்ஸ மென்ற மறுவால் பிரகாசிக்கும் திருமார்பா! ஸங்கல்பத் தாலே ஸகல சத்ருக்களையும் நாசம் செய்யும் ப்ரபோ! க்ஷத்ரிய தர்மத்தைக் குறைவற அனுஷ்டிக்கும் இக்ஷ்வாகு குலதிலகனான நீ இப்படிச் செய்வது மிகவும் யுக்தம். ஸகலலோகங்களிலும் அதர்மம் என்ற இருள் வரவர வருத்தி அடைந்தது. ராவணனால் உண்டான பயம் எல்லோரையும் ஏக்கமடையச் செய்தது. இன்று அந்த தசகண்டனை யுத்தத்தில் கொன்று ஸகலப்ரரணிகளுக்கும் அபயம் கொடுத்து அதர்மத்தை வேரறுத்து தர்மத்தை நிலைநாட்டினாய். பரதன் மனம் நொந்திருக்கிறான். உன்னைப் புத்திரனாகப் பெறும் பாக்யமடைந்த கௌசல்யை வாடியிருக்கிறாள். விசேஷ கீர்த்தியுள்ள கைகேயியும்

ஸுமித்திரையும் உன்னை வழிபார்த்துக்கொண்டிருக்கிறார்கள். அவர்களைக்கண்டு அவர்களுடைய துக்கத்தைப் பேர்க்கு. அயோத்யாதிபதியாய் அபிஷேகம் பெற்று, பந்துக்களையும் மித்ரர்களையும், பிரஜைகளையும் வெகு காலம் ஸந்தோஷப்படுத்தி, தர்மமாய் அரசாண்டு, இக்ஷ்வாகு குலத்தை விருத்தி செய்யும் புத்திரர்களைப்பெற்று அநேக அச்வமேதங்களைச் செய்து, ப்ராஹ்மணோத்தமர்களுக்கு அளவற்ற தானங்களைக்கொடுத்து, நிதமமான கீர்த்தி அடைந்து, பின் அடிச்சோதிக்கு எழுந்தருள்வாய். லிசேஷ காந்தியுடன் ஜ்வலிக்கும் உன் பிதாவை நீயும் லக்ஷ்மணனும் நம்ஸ்காரம் செய்யுங்கள்' என்றார்.

கம்பராமாயணம்—யுத்தகாண்டம்—மீட்சிப்படலம்

கம்பரும் பரமசிவன் இராகவனைப் போற்றியதை விவரிக்கிறார்—

“என்னு மாத்திரத்து ஏறமர் கடவுளும் இசைத்தான்

உன்னை நீ ஒன்றும் உணர்ந்திலே போலுமால்

உரவோய்

முன்னை ஆதியாம் மூர்த்திநீ மூவகை உலகின்

அன்னை சீதையாம் மாதுநின் மார்பின்வந் தமைந்தாள்”

இராகவனைப் பரமசிவன் நேரில் வந்து துதிசெய்திருப்பதற்குள், தோஷம் இருந்து சிவன்மூலம் நிவர்த்தி அடைய வேண்டியிருந்தால் அப்பொழுதே நிவர்த்தியடையாதா? சிவபெருமான் வாக்யத்தின்படியே சிவன் உட்பட உள்ள தேவர்கள் அனைவருக்கும் முதல்வனாய், அவர்களுக்கு இந்நந்த பயத்தைப் போக்கி அதர்மத்தை வேரறுத்து தர்மத்தை நிலைநாட்டியுள்ளார் இராமபிரான். ஆகவே, பிழம்மஹத்தி தோஷம் லிங்கப்பிரதிஷ்டை இவை யாவும் பிற்காலத்தில் ஏற்பட்ட கற்பனை என்பது எளிதில் புரியும்.

சைவசமயத்தைச் சேர்ந்த ஆராய்ச்சியாளர்களிடையிலேயே இருவித அபிப்பிராயம் நிலவுகிறது. இராமேஸ்வரம் என்பது இராமர் இராமலிங்கப் பிரதிஷ்டை செய்த பின்பு ஏற்பட்டது என்று ஒருசாராரும், லிங்கப் பிரதிஷ்டைக்கும் முன்பே கந்தமாதனபர்வதம் என்ற பெயரில் சிவஸ்தலமாயிருந்தது என்று மற்றொரு சாராரும் தெரிவிக்கிறார்கள்.

காஞ்சீபுரம் சீலத்திரு ஞானப்பிரகாச தேசிக பரமாசார்ய ஸ்வாமிகள் ஸ்ரீ இராமநாதஸ்வாமி திருக்கோயில்கும்பாபிஷேக மலரில் உள்ள “திருவிராமேச்சுவரம்” என்ற கட்டுரையில் ‘மீண்டுமால் செய்த கோயில்’ என்ற பாடலை ஆதாரமாகக்கொண்டு இராமேஸ்வரம் என்ற ஷேத்திரம் இராமர் செய்த லிங்கப் பிரதிஷ்டைக்குப் பின் ஏற்பட்டதாக விவரிக்கிறார். அதே மலரில் சோம. லெ. செட்டியார் தனது கட்டுரையில் இராமேஸ்வரம் லிங்கப்பிரதிஷ்டைக்கு முன்பே கந்தமாதனபர்வதம் என்ற பழைய பெயரில் ஒரு சிவஸ்தலமாக இருந்து வந்ததாகவும் குறிப்பிடுகிறார்.

ராமேஸ்வரம் என்ற வடமொழிச் சொல்லுக்கு ‘ராமஸ்ய ஸ்வரம் ராமேஸ்வரம்’ அதாவது—இராமருக்குத் தலைவன் என்றும், ‘ராம: ஸ்வரம்: யஸ்ய ஸ:’ அல்லது ‘ராமஸ் சாஸௌ ஸ்வரம்:’ அதாவது—இராமனைத் தலைவராகக் கொண்டவர், ராமனாகிய தலைவன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம் எனப் பெரியோர்கள் விவரிக்கிறார்கள். லிங்கப் பிரதிஷ்டையை வலியுறுத்துபவர்கள் ‘இராமருக்கு ஸ்வரன் பரமேஸ்வரன்’ என்றும், லிங்கப்பிரதிஷ்டையை மறுப்பவர்கள் ‘பரமசிவனுக்குத் தலைவர் இராமர்’ என்றும் சொல்லியும், அத்வைதிகள் ‘இராமராகிற ஸ்வரன்’ என்று இருவருக்கும் ஐக்கியம் சொல்லியும், அதனால் அந்த ஊருக்குப் பெயர் வந்தது எனக் கூறுவர். இந்தக் கூற்று

களை நூல்கள் வாயிலாக ஆராய்ந்தால் இராமரைத் தலைவராகக் கொண்டவர் பரமசிவன் என்பதே பொருத்தமாகத் தோன்றும். ஆகவே, இராமேஸ்வரம் என்பது ஊரின் பெயராகும்போது, இராமரைத் தலைவனாகக்கொண்ட சிவன் வாழும் ஊர் என்றதாகும். அந்தச் சொல் தெய்வத்தைக் குறிக்கும்போது, இராமரைத் தெய்வமாகக் கொண்ட பரமசிவனையே குறிக்கும்.

இராமருக்குப் பரமசிவன் தலைவன் என எந்த இதிஹாஸத்திலும் விவரிக்கப்படவில்லை. இராமருக்குத் தலைவனான தெய்வம் எதுவும் இல்லை என்பது இதிஹாஸத்தின் மூலமே வெளியாகும்.

இராமாயண ரஹஸ்யார்த்தத்தை விவரிக்கும்பொழுது பெரியோர்கள் விவரிப்பதாவது;— வால்மீகியின் கேள்விகளால் பரமபுருஷன் யாரென்று கேட்கப்பட்டது; நாரதரின பதிலால் ஸ்ரீராமனே அந்தப் பரவஸ்து என உபதேசிக்கப்பட்டது. ப்ரஹ்மாவும் அதையே ஆமோதித்தார். இராவண வதத்திற்குப் பிறகு ப்ரஹ்மா, ருத்ரன் முதலான தேவர்கள் தங்களுடைய ஸ்தோத்திரத்தால் அதை வற்புறுத்தினார்கள். கிரந்தத்தின் நடுவிலும் இந்த உண்மை அடிக்கடி ஞாபகப்படுத்தப்படுகிறது. தான கொல்ல வேண்டும் என்று இராமனால் குறிக்கப்பட்டவனை ப்ரஹ்மா ருத்ரன், மஹேந்திரன் இவர்கள் யாராலும் காப்பாற்ற முடியாது என மாருதி வர்ணிக்கிறார். இரீவண்ணே 'இந்த இராகவன் அழிவற்ற நாராயணன்' என ஒப்புகொள்கிறான்.

வால்மீகியின் காப்பியத்திலே பாலகாண்டத்தில் மஹாவிஷ்ணுவே ஜகத்காரணரென்றும், அயோத்யாகாண்டத்தில் ரக்ஷகர் என்றும், ஆரண்யகாண்டத்தில் முக்தியை அளிக்க வல்லவர் என்றும், கிஷ்கிந்தாகாண்டத்தில் கல்யாணகுண பரிபூர்ணரென்றும், சுந்தரகாண்டத்தில்

யாவற்றையும் ஸம்ஹரிக்கிறவரென்றும், யுத்தகாண்டத் தில் வேதவேதாந்தங்களால் அறியப்படும் பொருள் என் றும் காட்டப்படுகிறது.

வால்மீகி ராமாயணம் பாலகாண்டம் பதினேந்தாவது ஸர்க்கத்தில் விஷ்ணுவை அவதாரம் எடுக்க சிவன் முத லான தேவர்கள் பிரார்த்தித்ததாக உள்ளது. அந்த சட் டத்தில் வால்மீகி “எங்களுடைய கவலையை நீக்கிய பிறகு, நாங்கள் அடையமுடியாததும், அழிவில்லாததும், காமக்ரோதங்கள் அற்றதுமான தங்களுடைய ஸ்ரீவைகுண் டத்திற்கு மறுபடியும் எழுந்தருள வேண்டும்’ என தேவர் கள் பிரார்த்தித்தார்கள்” — என விவரிக்கிறார்.

வால்மீகி ராமாயணம் - பாலகாண்டம்—ஸர்க்கம் 76

பயங்கரமான பராக்ரமத்தை உடைய சிவதநுஸ்ஸா னது பகவானின் ஹம்ஸகாரத்தாலே அப்பொழுது முறிந் தது. முக்கண்ணான மஹாதேவன் மயக்கமுற்றான். விஷ்ணு பராக்ரமத்தாலே சிவன் வில் முறிந்தது கண்டு ரிஷிகணங்களோடு கூடிய தேவர்கள் மஹாவிஷ்ணுவையே உயர்ந்தவராக அறிந்தனர்.

இராவண வதத்திற்குப்பின்பு பிரம்மாவும், சிவனும் மற்ற தேவர்களுடன் வந்து இராமரைத் துதிசெய்துள்ளனர்.

வால்மீகி ராமாயணம்—யுத்தகாண்டம்—ஸர்க்கம் 120

பிரம்மாவின் துதியில் அவர் இராமரை விவரிப்பது—

நாரம் என்ற ப்ரக்ருதியிலும், ஜீவன்களிலும் இருப் பிடத்தை அடைந்து அந்நர்யாமியாய் விளங்குவதால் நாராயணன் என்று தங்களுக்குப் பெயர். லக்ஷ்மீயமேத ராய் விளங்குபவர்....ஸர்வவியாபி...தாங்கள் அக்ஷர, ஸ்வ ரூபி. ப்ரஹ்மம்.. மூன்று லோகங்களுக்கும் ஸ்ருஷ்டிகர்த்தா எனக்கும் மற்ற தேவர்களுக்கும் தாங்களே கர்த்தா. பிற

ருக்கு உட்படாதவர். முக்தர்களுக்கும் நித்யஸூரிகளுக்கும் தமக்கு ஸமமான ஆனந்தத்தை அனுக்ரஹிப்பவர். அவர்களை ரக்ஷிப்பதற்காக அவர்களுக்கு முன்னும் ஸ்ருஷ்டிக்கு முன்னும் விளங்குகிறவர். தாங்களே யஜ்ஞம், வஷ்ட்காரம், ஓங்காரம்...பிரமனின் தினத்தின் முடிவில் இந்த பூமி அழிந்தபிறகு மூன்று லோகங்களையும் அவைகளிலுள்ள ஸகலபூதங்களையும் தமக்குள் அடக்கிக்கொண்டு சக்ரீரஸாகரத்தில் சேஷசயனத்தில் யோகநித்திரை செய்கிறீர்கள்...மஹா லக்ஷ்மியே ஸீதையாய் அவதாரம் செய்திருக்கிறாள். தாங்கள் மஹாவிஷ்ணு, அதர்மத்தை நாசம் செய்து தர்மத்தை நிலைநிறுத்துவதே ஸ்வபாலமாய் ஸ்வரூபமாயுள்ள தாங்கள் எங்கள் பிரார்த்தனையை அங்கீகரித்து, ராவணன் முதலிய ராக்ஷஸர்களை நாசம் செய்தீர்கள். இனி, தங்கள் அடிச்சோதிக்கு எழுந்தருள வேண்டும்—என்கிறார் பிரம்மா.

வால்மீகி ராமாயணம் - யுத்தகாண்டம்—ஸர்க்கம் 72

போருக்கு வந்திருக்கும் இராகவன் நாராயணனே என இராவணனே விவரிக்கிறான்—“இதுவரையில் ஸகல ராக்ஷஸர்களும் அவனுடைய பராக்ரமத்தால் மடிந்ததைப் பார்த்தால், அந்த இராகவன் நித்யஞ்ஜன ஸ்ரீமந்நாராயணனே என்று தோனுகிறது. அவனைக்கண்டு பயந்து லங்கையில் வெளிக்கதவுகளும் உட்கதவுகளும் எப்பொழுதும் அடைக்கப்பட்டிருக்கின்றன” என்று.

இராவணவதம் முடிந்தபின்பு மண்டோதரி புலம்புகிறாள். கணவனைப் பிரிந்த சோகத்திலும் பதிவிரதா சிரோமணியான மண்டோதரி இராமனை விவரிக்கும் கட்டம் யாவரும் சிந்திக்கத்தக்கது.

வால்மீகி ராமாயணம்—யுத்தகாண்டம்—ஸர்க்கம் 144

“லோகங்களைக் காப்பாற்றுவதைப்பற்றி எப்பொழுதும் கவலைகொண்டவரும், பரமாத்மாவும், நித்யரும், ஆதி அந்தம் இல்லாதவரும், அழிவற்றவரும், விகாரமற்றவரும்,

இந்திராதி தேவதைகளுக்கு மேலான ப்ரஹ்மாவிற்கும் மேலானவரும், ப்ரக்ருதியால் செய்யப்பட்ட இந்தப் பிரபஞ்சத்திற்கு வெளியில், அப்ராக்ருதமான சுத்தஸத்வத் தால் நிர்மிக்கப்பட்ட ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் வீற்றிருக்கும் சங்கசக்ரகதாதாரரும், ஸ்ரீவத்ஸம் என்ற மறுவால் அலங்கரிக்கப்பட்ட மார்பை உடையவரும், ஸகல ஜகத்தையும் போஷிக்கிறவரும், மஹாக்ஷ்மியைவிட்டு எப்பொழுதும் பிரியாதவரும், ஒருவராலும் ஜயிக்கமுடியாதவருமான ஸ்ரீமந்நாராயணனே மனுஷ்ய ரூபத்துடன் ராமனென்று அவதாரம் செய்திருக்கிறார்'' என்கிறான் மண்டோதரி.

கம்பநாட்டாழ்வார் தமது இராமாயண காவ்யத்தில் ஆரம்பத்திலேயே கடவுள் வாழ்த்துப் பாடலில்—இராமனே முழுமுதற்கடவுள் என்றும், அவரே படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்ற முத்தொழிலையும் புரிகிறார் என்றும், அவரே சத்துவகுணமுடையவர், அதனாலேயே அவர் குணக் கடலில் ஆடுகிறேன் என்றும் விவரிக்கிறார்.

“ உலகம் யாவையும் தாமுள வாக்கலும்
நிலைபெறுத்தலும் நீக்கலும் நீங்கலா
அலகிலா விளையாட்டுடையாரவர்
தலைவர் அன்னவர்க்கே சரண் நாங்களே”

[முதற்பாட்டு]

“ சிற்சுணத்தர் தெரிவரு நன்னிலை
எற்குணர்த்தரி தெண்ணிய மூன்றனுள்
முற்குணத்தவரே முதலோர் அவர்
நற்குணக் கடலாடுதல் தன்றரோ”

[இரண்டாம் பாட்டு]

தனது மூன்றாவது பாடலில்—வேதத்தைத் தொடங்கும் பொழுதும் முடிக்கும் பொழுதும் "ஹரி: ஓம்" என்று கூறி, கற்றவர்களும் பற்றற்றவர்களுமான பெரியோர்கள் உண்மையான நெறியும் பயனுமாக விளங்கும் இறைவனுடைய திருவடிகளைத் தஞ்சமாகப் பற்றுவார். பிறிதொன்றைப் பற்றமாட்டார் என அறைகூவுகிறார்.

"ஆதியந்தம் அரிஎன யாவையும்
ஓதினார் அலகில்லன உள்ளன
வேதம் என்பன மெய்ந்நெறி நன்மையன்
பாதம் அல்லது பற்றிலர் பற்றிலார்"

[மூன்றாம் பாட்டு]

கம்பராமாயணம்—பாலகாண்டம்—திருவாவதாரப்படலம்

படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்று முத்தொழிலில் அழித்தலைத் தொழிலாகக் கொண்ட சிவபெருமானுக்கே இராவணனை அழிக்க இயலவில்லை. பீரம்மா சிவன் உட்பட எல்லாதேவர்களும் திருமாலிடம் தஞ்சம் அடைந்தனர். அவரும் 'அஞ்சேல்' என்று அபயம் கொடுத்தார்.

வெய்ய மாமுனி வெகுளியால் விண்ணகமுதலாம்
வையம் யாவையும் வறுமைநோய் நலிதர வாணோர்
தையல்பாகனும் சதுமுகக் கடவுளுங்கூடி
செய்யதாமரைத் திருவுறு மார்பனைச் சேர்ந்தார்,
வெஞ்சொன் மாமுனி வெகுளியால் விளைந்தமை

விளம்பிக்

கஞ்சநாண்மலர்க் கிழவனுங் கடவுளர் பிறரும்
தஞ்சமில்லை நின் சரணமே சரணெனச் சலியாது
அஞ்சல் அஞ்சலென்று உரைத்தனன் உலகெலா

மளந்தோன்.

மண்டோதரி புலம்பும் படலத்திலும் கம்பர் வால்மீகியைப்போல் வர்ணிக்கிறார். கம்பராமாயணம் ஒவ்வொரு படலத்திலும் இராமரை முழுமுதற்கடவுளாகக் கம்பர் சித்திரிக்கிறார்.

இராமநாமத்திலே சிவபெருமானுக்கு எப்படிப்பட்ட ப்ரதிபத்தி (மதிப்பு) இருக்கிறது என்பது ஸ்ரீ விஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாமத்தில் பார்வதி கேள்வியாக ஒரு ச்லோகமும் பரமசிவன் பதிலாக ஒரு ச்லோகமும் இருப்பது ஸஹஸ்ரநாம பாராயணம் செய்யும் யாவரும் அறிந்ததே.

ஈஸ்வர உவாச—

ஸ்ரீராம ராம ராமேதி ரமே ராமே மநோரமே ।

ஸஹஸ்ரநாம தத்துல்யம் ராமநாம வராநதே ॥

பரமசிவன் தன் பதிலில் ராமநாமத்தைச் சொன்னால் ஸஹஸ்ரநாமத்தைச் சொன்ன பலன் கிடைக்கும் என்று சொல்லுவதோடு, தானும் அந்த ராமநாம ஸங்கீர்த்தனத்தில் ரமித்திருப்பதாகச் சொல்லுகிறார். சிவபெருமான் தன்பெயரைச் சொன்னால் ஸஹஸ்ரநாமம் சொன்னபலன் கிடைக்கும் என்று பார்வதியிடம் சொல்லவில்லை. தன் பெயரைப் பாராயணம் செய்யக் கூறவில்லை.

ஆதிசங்கரர் ஸ்ரீவிஷ்ணு ஸஹஸ்ரநாம பாஷ்யம் செய்ததோடு “புஜகோவித்தம்” ஸ்தோத்திரம் செய்துள்ளார். எப்பொழுதும் கோவித்தனையே துதிக்கவேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறார். ராமநாமத்தின் சிறப்பையும் விவரிக்கிறார்.

“யத், வர்ணயத் கர்ணமுலேந்தகாலே

சிவோ ராம ராமேதி ராமேதி காஈஸ்வரம் ।

ததேஃகம் பசம் தாசகம் பூரஹ்மரூபம்

புஜேஹம் புஜேஹம் புஜேஹம் புஜேஹம்” . .

இதன் பொருளாவது—

“சிவன் காசிக்ஷேத்திரத்தில் ஜீவன் சரீரத்தை விடும் பொழுது வலதுகாதில் எந்த இராமனுடைய தாரகமந்திரத்தை ராமராமராம என்று நன்கு உபதேசிக்கிறாரோ, அப்படிப்பட்டதும், ஸர்வோத்தமமந்திரமும், ஜனன மரண துக்கத்திலிருந்து காப்பாற்றுவதும், வேதமயமுமான ஸ்ரீராமதாரக மந்திரத்தை நான் பஜிக்கிறேன், பஜிக்கிறேன், பஜிக்கிறேன், பஜிக்கிறேன்” என்று ஒரு தடவைக்கு நான்கு தடவை புஜிப்பதாகக் கூறி உறுதியாக்குகிறார். ஸ்ரீ ஆதிசங்கரர் அத்வைதமத ஸ்தாபகர். அவரே ராமநாமத்தின் மகிமையை இவ்விதம் அறுதியிட்டுக் கூறுகிறார்.

காசி க்ஷேத்திரத்தில் எப்பொழுதும் ராமதாரக மந்திர அநுஸந்தானத்துடன் பரமசிவன் வஸிக்கிறார். அங்கு மரணம் அடைந்தோர் எல்லோருக்கும் பரமசிவன் தானே ராமதாரக மந்திரத்தை உபதேசிக்கிறார். இதனாலேயே சைவ வைஷ்ணவர்களுக்குக் காசி ஒரு யாத்ரா ஸ்தலமாக விளங்குகிறது. அங்குள்ள கங்கையில் தானே விழுந்தவனுக்கும், தள்ளினவனுக்கும், தள்ளுண்டவனுக்கும் நற்கதி உண்டென்று சாஸ்திரம் கூறுகிறது.

ஆகவே, பரமசிவனுக்கு இராகவன் தலைவர் என்பதும் இராகவனுக்குத்தலைவன் யாரும் இல்லை என்பதும் தெளிவாகும்.

இராமனைத் தலைவராகக்கொண்ட ராமேஸ்வரன் ஸ்ரீ ராமநாதஸ்வாமி என்பதற்கு மற்றொரு சான்றும் உள்ளது. ராமேஸ்வரம் தற்பொழுது சுற்றிலும் கடலால் சூழப்பட்ட தீவாக உள்ளது. பாம்பன் ஆறு குறுக்கிடுகிறது. முன்பு பாம்பன் ஆறு இல்லாதபடி ஒரே நிலப்பரப்பாக இருந்துள்ளது. அப்பொழுது இராமேஸ்வரத்தில் எழுந்தருளி

இருக்கிற பர்வதவர்த்தனி சமேத ராமநாதர் திருப்புல்லணை வந்து பெருமானை தரிசனம் செய்து போயிருக்கிறார். பாம்பன் ஆறு ஏற்பட்ட பின்பும் படகில் ஸ்வாமியை எழுந்தருளச் செய்து மண்டபத்தில் தங்கி ஆற்றுக்கரை வழியே திருப்புல்லணை. சேதுக்கரை வந்துள்ளனர். இதைத் தற்பொழுதுள்ள கோயில் சிப்பந்திகளும் உறுதிப்படுத்துகிறார்கள்.

இதற்கு நூல்களில் உள்ள சான்றுகள்:—

இராமேஸ்வரம் கோயில் குடபாபிஷேக மலர்—பட்டயம் 26

பக்கம் C 7

இராமநாதபுரம் சேதுபதி மன்னர் இராமலிங்கத்துரை என்பவர் ராமேஸ்வர தீர்த்தம் ஆடிவிட்டு பச்சைப்புல்லை விதியாமல் ஆற்று வழியே நடந்து சென்று ஸ்வாமி தரிசனம் செய்தார் எனப் பட்டயம் கூறுகிறது,

விஜயரகுநாத சேதுபதியும் தினசரி இராமேஸ்வரத்திலும் குதிரையில் போய் இராமநாதஸ்வாமியை அர்த்த சாமபூஜையில் வழிபட்டு, தீவட்டி பிடித்து. பின் இராமநாதபுரம் சேர்ந்ததாகப் பட்டயம் கூறுகிறது.

Rameswaram (The Sacred Island) by Major H. A. Newell Printed by Higginbotham Limited Madras & Bangalore.

Page 2: Records treasured in the celebrated Ramanathaswamy temple describe how a violent gale caused a breach in the isthmus as long ago as 1480. Subsequent storms enlarged the opening and rendered it permanent..... In 1828 blasting operations were undertaken with a view to widening and deepening the channel.

South India and her Mohammedan Invaders by Dr. S. Krishnasamy Iyengar - 1921 Edition Page-4 Footnote 2.

"The tradition is now current that there was no channel here between Mandapam and Pamban. The name Mandapam is said to have been given to the place as it contains a Mandapam to which the God of Rameswaram used to be carried on the occasion of annual festivals. Of course that could not be done across the sea."

Rameswaram By Major H. A. Newell. Page 22

"The temple records state that prior to the breach in the causeway made by the gale in 1480 cutting Rameswaram off from the mainland the swamy was on these great occasions borne in state across Rama's bridge to Thiruppullani temple some six miles from the present capital of the zamindari.

Page 29: "Rama appointed a Sethupathy to guard the causeway built by the monkey host. According to the ancient records as Thiruppullani the present capital of the Zamindari the Sethupathy was enjoined by Rama to build a city near the entrance to Sethu or cause way. This he did and called it Mugainagaram or Entrance Town In course of time the name changed to that of Ramnad".

லிங்கப் பிரதிஷ்டை ஒன்று சிறுஷ்டித்து, சேதுஷ்டன் இணைத்து, இராமேஸ்வரம் கோயில் வரலாறு இருப்பது போல, இன்னமும் எத்தனையோ கோவில்களுடன் இராம சரிதம் இணைக்கப்படுகிறது. இதற்கும் பலசான்றுகள் உள்

ளான, அதில் ஒன்று டி. என். அகுணாசலம் பி. ஏ. பி. எல்-
எழுதிய தூற்றெட்டு சிவாலயம் என்ற கட்டுரை தின
மணியில் புத்தாண்டு சிறப்பிதழில் 14-4-78உ வெளி
யாகியுள்ளதில் காளாலாம். அந்தக் கட்டுரையில் அவர்
விவரிப்பதாவது: -

தஞ்சை பாபநாசம் நகரின் மேற்கு எல்லையில் தஞ்
சைக்குப்போகும் நெடுஞ்சாலையை ஒட்டி நூற்போல் கோயில்
அமைந்துள்ளது. இக்கோயிலின் வரலாறு இராமகதை
யோடு தொடர்புள்ளது. கரன், தூஷணன் என்ற இரு
அரக்கர்களைக்கொன்ற பாலம் நீங்குவதற்கு இராமபிரான்
இங்கு தூற்றெட்டு சிவலிங்கங்களை ஸ்தாபித்து வழிபட்
டார் என்றும், அதனால் இந்த ஸ்தலம் பாபநாசம் எனப்
பெயர்பெற்றது என்றும் கூறுவர். இத்தலம் திருமால்புரம்
எனவும் ஒருகல்வெட்டில் குறிப்பிடப்படுகிறது. கீழை
இராமேஸ்வரம் என்றும் பெயருண்டாம். இப்பாபநாசம்
கோயிலின் கர்ப்பகிரஹத்திலுள்ள பிரதானலிங்கம் இராம
லிங்கம் என்ற பெயருடையார். இதையடுத்து தென்பால்
தனிக்கோயில், அதிலுள்ள மூர்த்திக்கு அனுமலிங்கம்
என்று பெயர். இம்மூர்த்தியை அனுமன் கொண்டு வர
இராமர் ஏற்று ஸ்தாபித்துப் பூஜித்தார். ஆகவே அனும
லிங்கம் எனப் பேர்பெற்றார். இம்மூர்த்தியையும் உள்
ளிட்டு நூற்றி எட்டு என்ற எண்ணிக்கை. ஏனைய நூற்றி
ஆறும் அடுத்துள்ள மண்டபத்தில் ஸ்தாபிக்கப்பட்டுள்
ளன.

[தினமணி கட்டுரை]

இந்த வரலாறுபோன்றே, இராமேஸ்வரத்தில் உள்ள
லிங்கம் இராமலிங்கம் என்றும் பக்கத்தில் தனி
ஸந்நிதியில் உள்ள லிங்கம் அனுமன் கொண்டு வந்த
தாகச் சொல்லப்படும் லிங்கம் அனுமலிங்கம் என்றும்
பெயர். இங்கும் தோஷம் நிவர்த்திக்கவே பிரதிஷ்டை
செய்ததாக வரலாறு. பாபநாச வரலாற்றுக்கு எவ்வித

ஆதாரமும் இல்லாததுபோல இராமேஸ்வரம் வரலாற்றுக் கும் ஆதாரம் இல்லை. தமிழ்நாட்டில் மற்றும் பல சிவன் கோவில்களிலும் ராமன் லிங்கபிரதிஷ்டை செய்ததாக கதைகள் உள்ளன. உண்மை வரலாற்றுக்கு அவை முற்றிலும் முரண் பட்டவை. யாவும் கட்டுக்கதை.

இந்தக் கட்டுரை வரைவதற்குப் பெரிதும் உதவியது 'ஸ்ரீவைஷ்ணவ ஸுதர்சனம்' ஆசிரியர், திருச்சி புத்தூர் கிருஷ்ணஸ்வாமி அய்யங்கார் ஸ்வாமியின் நூல்களாகும். அவருக்கு மிகவும் கடமைப்பட்டுள்ளேன்.

